

enige i de synspunkter, der er kommet frem om, at det er godt, at man lærer, at hvis man yder noget, får man også noget ud af det. Ingen tvivl om det. Vi er for det.

Men jeg har undret mig lidt over debatten her i formiddag, for hver eneste gang en minister eller en ordfører har sagt, at han eller hun er for børnearbejde, så drøner Venstre herop og angriber vedkommende for det modsatte. Det er blevet sagt ca. 15 gange i denne debat, at regeringspartierne er for, at unge har arbejde, og så vil jeg også lidt firkantet sige: Kære Venstrefolk, det er jeg også!

Naturligvis skal der være en afvejning mellem skolegangen og det at have job i større omfang, og det er jo i høj grad noget, som man naturligvis må tage en diskussion om i de enkelte familier, men vi har en lovgivning på baggrund af EF-direktivet.

Nu ved jeg ikke rigtig, hvad Venstre egentlig havde forestillet sig med denne debat. Nu har man jo nærmest i en bisætning sagt, at vi naturligvis ikke skal gå imod et EF-direktiv. Det ville jo også være underligt, hvis netop Venstre ville gøre det. Men der er altså ikke mulighed for så meget action her, for direktivet er vedtaget, og kender vi EU ret, går der nok nogle år, før det kan blive ændret igen.

Vi er også glade for ministerens principudmelding om, at der bør være fri adgang til, at unge mennesker kan få et job.

I virkeligheden forstår jeg ikke, at man har brugt så mange kræfter – det har jeg sagt én gang – på netop diskussionen om de 10-, 11-, 12-årige, når et af problemerne jo i virkeligheden er, at man hver eneste sommer ser repræsentanter for dele af fagbevægelsen drøne land og rige rundt og sørge for, at de unges job ikke kan blive til noget, fordi der bliver stillet en hel masse krav og foregår en hel masse debatter om det. I virkeligheden tror jeg, at det i endnu højere grad sørger for, at unge mennesker ikke kan få et job, end den diskussion, vi har i dag. Så det kan være, at det var den, vi skulle have taget i stedet for.

Forældrenes ansvar er blevet nævnt flere gange, og det er vi da også enige i; men så fatter vi simpelt hen ikke, at Venstre kan vende sig imod oplysningspligten.

Hvad er det dog, Venstre stiller sig herop og siger? Man siger, at unge mennesker, 13-, 14-, 15-årige, skal kunne få et job, uden at forældrene ved, at de har det job! Forestiller man sig virkelig, at dansk familieliv foregår på den måde?

Hvilken skade skulle det dog gøre, at de får det at vide? Jeg synes, jeg hørte en af Venstres mange talere sige, at det kunne skabe modsætninger i familien.

Nu må man meget undskylde! Jeg kan da ikke forestille mig et godt familieliv, hvor ungerne kan have et job, uden at forældrene på en eller anden led er blevet orienteret om det – om ikke andet så af de unge selv. Det er da en underlig måde, når man samtidig taler om kernefamilier som det vigtigste i verden!

Jeg vil godt sige, at der naturligvis har været en lang diskussion om EF-direktivet og om, hvorvidt EU overhovedet skal blande sig i disse ting. Og det er naturligvis også en diskussion, man må tage i forbindelse med nærhedsdiskussionen på regeringskonferencen. Men vores grundlæggende holdning er, at de hører ind under EU, og at de er et led i den sociale dimension, som EU også skal have, og derfor er vi altså ikke med til at underminere disse ting.

Og lige meget hvad hr. Jens Kirk og andre siger, vil jeg igen fastholde, at arbejdsministeren gjorde et strålende stykke arbejde i forbindelse med EU-forhandlingerne, og jeg forstår heller ikke helt det med, at vi bare kunne få det kvalificerede flertal til at smuldre. Der er der altså stadig væk en afvejning af, om der ikke er så meget fornuft i det direktiv, at vi også må leve med noget, der er imod nogle traditioner, som vi har hos os. Af og til er det jo sådan – det ved jeg ikke om Venstre har vendt sig fra efter finanslovforhandlingerne, men normalt har det da været sådan – at man også gav lidt for at få noget. Og vi mener faktisk, at det direktiv har mange gode ting i sig, og derfor ville det da være tåbeligt at lade det falde på en sag som denne, som jeg én gang har sagt at jeg ikke fatter nogen kan gøre til en hjertesag.

Jeg vil igen sige, at reglerne jo ikke er fastsat af hensyn til danske avisbude; reglerne er jo fastsat, fordi der andre steder i Europa er nogle forhold, der er ubehagelige, og som man forsøger at sætte ind over for. Og så ryger danske avisbude i 10-, 11-, 12-års-alderen altså med, men det mener vi faktisk har været prisen værd.

En af de mere forbløffende bemærkninger i debatten i dag synes jeg nok var det, som også kom fra en Venstremand – det er jo åbenbart derfra, de forbløffende bemærkninger skal komme i denne debat – nemlig bemærkningen om, at børn og voksne jo må gøre noget sammen, og derfor skulle de unge mennesker have nogle job, for at de kunne komme til at gøre